

ΑΙΣΘΗΜΑΤΙΚΑ ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑΤΑ

ΤΗΣ ΚΥΡΙΑΣ ΝΤΕ ΖΙΡΑΡΝΤΕΝ

Στέφανος Αγάπη

ΠΕΡΙΛΗΨΙΣ ΠΡΟΗΓΟΥΜΕΝΩΝ. — 'Η ωραιότατη και νεαρά χήρα Μαργαρίτα ντέ Μείλ, ύστερ' από μία μεγάλη κι' επικίνδυνη αρρώστεια, περνάει ευτυχισμένες και γλυκές ημέρες στην εξοχική της έπαυλη, μαζί με τὸ παιδάκι της τὸ Γκαστόν, τὴ μητέρα της κ. ντ' 'Αρζάκ και τὸ νεαρό ἐξαδελφό της Στέφανο ντ' 'Αρζάκ. 'Ο Στέφανος, ὁ ὁποῖος ἀπὸ παιδάκι ἀγαπᾶ τὴ Μαργαρίτα, εἶνε τώρα ἀρραβωνιασμένος μαζί της και πρόκειται νὰ τὴν παντρευτῆ μόλις ἐκείνη ἀναρρώσῃ ἐντελῶς. Μία μέρα, ἕνας λύκος λυσσασμένος ἐπιτίθεται ἐναντίον τοῦ παιδιοῦ τῆς Μαργαρίτας, τοῦ μικροῦ Γκαστόν, πού ὡς ἐκ θαύματος σώζεται χάρις στὴν ἐπέμβασι ἑνὸς κομποῦ και ὠραίου κυνηγοῦ, ὁ ὁποῖος ἀμέσως κατόπιν ἐξαφανίζεται χωρὶς νὰ μᾶθη κανεὶς ποῖος εἶνε. 'Η Μαργαρίτα αἰσθάνεται εὐγνωμοσύνη και θαυμασμό γιὰ τὸν ἀγνωστο αὐτὸ κυνηγὸ και προσπαθεῖ με κάθε τρόπο νὰ τὸν ἀνακαλύψῃ. 'Ετσι στὸ τέλος μαθαίνει ὅτι εἶνε ὁ κόμης Ροβέρτος ντέ λά Φρεσναί, ἕνας ἀπ' τὸς ὠραιότερους, τὸς πνευματωδέστερους και πλουσιωτέρους Παρισινοῦς, περίφημος γιὰ τὴς κατακτήσεις του, ὁ ὁποῖος φιλοξενεῖται στὴ γειτονική ἔπαυλη τῆς δούκισσας ντέ Μπελλεγκάρντ κι' ὁ ὁποῖος συνδέεται ἐρωτικά με τὴν ωραιότατη δούκισσα. "Επειτα ἀπὸ λίγες ἡμέρες, ἡ Μαργαρίτα μαζί με τὴν μητέρα της πηγαίνει νὰ ἐπισκεφθῆ τὴ δούκισσα κι' ἐκεῖ συναντᾶ γιὰ πρώτη φορά τὸ Ροβέρτο. 'Η γοητεία πού ἐξασκεῖ ἀπὸ τὴν πρώτη στιγμή ἐπάνω της εἶνε ἀκατανίκητη. Μὰ ἡ Μαργαρίτα, πού εἶνε πολὺ ἠθικὴ γυναίκα κατὰ θάθος, προσπαθεῖ νὰ πνίξῃ τὸ καινούργιο αὐτὸ αἰσθημά της, και νὰ μείνῃ πιστὴ στὸ μνηστήρα της Στέφανο. Δὲν συμβαίνει ὅμως τὸ ἴδιο και με τὸ Ροβέρτο, ὁ ὁποῖος πρὸ δύο ἐτῶν εἶνε τρελλὰ ἐρωτευμένος μαζί της κι' ἔχει θέσει ὡς σκοπὸ τῆς ζωῆς του νὰ τὴν κάνῃ σύζυγό του.

(Συνέχεια ἐκ τοῦ προηγούμενου)

"Ω! ἦταν πολὺ ἀδύνατη ἡ Μαργαρίτα γιὰ ἕνα τέτοιον ἀγῶνα!...

Γιὰ μιὰ στιγμή φοβήθηκε μήπως τρελλαθῆ... Τί μαρτύριο νὰ μὴ μπορῆ νὰ ἐξουσιάσῃ τὴν καρδιά της πού δὲν ἤθελε νὰ τὴν ὑπακούσῃ! Νὰ νοιώθῃ ὅτι τὴν εἶχε χάρισει ἐκουσίως και νομίμως σ' αὐτὸν πού ἦταν ἀξιὸς της και νὰ τὴν βλέπῃ νὰ παραδίδεται ἀκουσίως της σ' ἕναν ἄλλον;...

Νὰ μὴν εἶνε πειὰ κυρία τοῦ βλέμματός της... νὰ τὸ αἰσθάνεται γεμάτο φωτιά πού τῆς εἶνε ἀδύνατο νὰ τὴ σβύσῃ... νὰ καταλαβαίνει ὅτι αὐτὸ διαψεύδει κάθε κουβέντα της και νὰ μὴ μπορῆ νὰ τὸ ἀρνηθῆ...

"Ὡστόσο, πάλαι με θάρρος... Μὰ κι' αὐτὴ ἀκόμα ἡ πάλῃ της ἦταν μιὰ ὁμολογία πού ὁ Ροβέρτος τὴ δεχόταν μεθυσμένος ἀπὸ χαρά...

Γιατί χαμήλωνε με ντροπὴ τὰ μάτια της; Γιατί ἀπλούστατα φοβόταν τὴ γλώσσα τους. Γιατί ἔδινε στὴ φωνή της τόσο τραχὺ κι' ἀπότομο τόνο; Γιατί, ἀπλούστατα, ἀν τὴν ἀφηνε νὰ μιλήσῃ φυσικὰ, θ' ἀντηχοῦσε γλυκεῖα και μελωδική...

Σὲ κάποια στιγμή, ὁ Ροβέρτος σηκώθηκε και προσποιούμενος ὅτι ἐτοιμαζόταν νὰ φύγῃ, εἶπε:

— "Α! Εἶστε πολὺ ἔνοχος, κυρία, γιατί ἀποφασίσατε νὰ συνδεθῆτε γιὰ πάντα μ' ἕναν ἄνθρωπο πού δὲν τὸν ἀγαπᾶτε...

— Κύριε ντέ λά Φρεσναί! ἔκανε ἡ Μαργαρίτα μ' ἀγανάκτησι.

— Γιατί θυμώνετε; τῆς ἀπάντησε ἐκεῖνος. Γιατί δυσ-

ρεστεῖσθε; Σὲ τί σᾶς φαίνεται προσβλητικὴ ἢ συμπεριφορὰ μου; Μήπως ζητᾶω νὰ σᾶς καταστρέψω, νὰ σᾶς ἐκθέσω, νὰ διασῶρω τὸ ὄνομά σας; Θέλω νὰ σᾶς προσφέρω τὴ ζωὴ μου.. Εἶνε τάχα προσβολὴ αὐτό;... Θέλω νὰ σᾶς παντρευτῶ, γιατί μοῦ φαίνεται ὅτι κανεὶς δὲν οἶσῃ ταιριάζει καλύτερα ἀπὸ μένα και γιατί ἦταν γραφτὸ μας ν' ἀγαπηθοῦμε... Γιατί νὰ προσποιούμαι... Φαντάζεσθε λοιπὸν ὅτι κι' ἐγὼ δὲν ὑποφέρω ὅσο και σεῖς ἀπὸ τὴ δυνατὴ αὐτὴ ταραχὴ πού τόσο ἀσχηματὴν κρύβετε κάτω ἀπ' τὴν ψεύτικὴ ἀδιαφορία σας κ' ἡ ὁποία σᾶς κάνει νὰ χλωμιάζετε, νὰ κοκκινίζετε και νὰ τρέμετε;... Φαντάζεσθε λοιπὸν ὅτι νοιώθει κανεὶς δυὸ φορές στὴ ζωὴ του ἕνα τέτοιον ἔρωτα;... Καὶ νομίζετε ὅτι ἕνας ἄνθρωπος, ἔστω και τρελλός, ὅταν συναντήσῃ τὴ γυναίκα πού τοῦ τὸν ἐμπνέει κι' αἰσθάνεται κ' ἡ ἴδια αὐτὸ τὸν ἔρωτα, δὲν θὰ κάνῃ τὰ πάντα γιὰ νὰ τὴν ἐμποδίσῃ νὰ τοῦ ξεφύγῃ; "Ω, Μαργαρίτα, σ' ἐξορκίζω! Εἶνε καιρὸς ἀκόμα... Ρώτησε εἰλικρινῶς τὸν ἑαυτὸ σου, ρώτησε ἀν ἡ βαθεῖα συμπάθεια πού σοῦ προκαλεῖ ὁ ἐξαδελφός σου, ἀξίζῃ περισσότερο ἀπὸ τὸν ἔρωτά μου. "Αν ἡ συμπάθεια αὐτὴ πού ὀφείλεται στὴν τακτικὴ συναστροφή ἐπὶ χρόνια, στὴ συνήθεια, μοιάζῃ ἔστω και κατ' ἐλάχιστον με τὸν μοιραῖο, τὸν ἀκούσιο, τὸν ἐπιτακτικὸ και παντοδύναμο αὐτὸ ἔρωτα, πού μᾶς τραβάει ἀκατανίκητα τὸν ἕνα πρὸς τὸν ἄλλο, πού μᾶς βασανίζει, πού μᾶς καταστρέφει, πού σὲ κάνει ἐσένα, ὦ Μαργαρίτα, ὠραιότατη και πού ἐμένα με σκοτώνει...

Και σωριάστηκε σὲ μιὰ πολυθρόνα μακριὰ της, χωρὶς νὰ τὸλμήσῃ νὰ τὴν κυττάξῃ...

'Η Μαργαρίτα εἶχε ἀπομείνει ἐκστατικὴ! Ποτὲ ὁ Ροβέρτος δὲν τῆς εἶχε φανῆ πιὸ θελκτικὸς και πιὸ επικίνδυνος... "Ενοιωθε ὅτι εἶχε δίκην και ὅτι ὅλη ἡ ψυχὴ της τοῦ ἀνήκε... 'Αλλὰ εἶχε ἀκόμα θέλησι... κι' ἀντιστεκόταν...

'Ὁμολογῶ, τοῦ εἶπε, ὅτι σᾶς θρίσκω ἀξιαγάπητο κι' ὅτι ἐξασκεῖτε μεγάλη ἐπίδρασι σὲ μένα... 'Αλλ' ἀγαπῶ τὸν ἐξαδελφό μου.

— "Ὁχι! φώναξε ὁ Ροβέρτος με πάθος. Δὲν τὸν ἀγαπᾶτε! Σταθῆτε... Ρωτήστε τὸν ἴδιο... Αὐτὸς τὸ ξέρει καλύτερα ἀπὸ σὲς...

'Η Μαργαρίτα περίτρομη γύρισε τὸ κεφάλι της κ' εἶδε πίσω της τὸ Στέφανο...

'Ὁ Ροβέρτος, καθὼς τῆς ἔκανε τὴν τελευταία του σύστασι, τὸν εἶχε δὴ νὰ μπαίνῃ στὸν μεγάλο ἀντιθάλαμο πού ἦταν πρὶν ἀπὸ τὸ σαλόνι.

'Η νέα γυναίκα γιὰ μιὰ στιγμή φοβήθηκε. 'Ὁ Ροβέρτος ἔθετε καθαρὰ τὸ ζήτημα... "ἦταν ἄλλωστε ἱκανὸς νὰ τὸ κάνῃ αὐτὸ και φοβήθηκε...

'Αλλὰ τὸ ὕφος τοῦ Στεφάνου ἦταν τόσο ἀδιάφορο, ὥστε ξαφνιάστηκαν κ' οἱ δυὸ. Χαιρέτησε με πολλὴ εὐγένεια τὸ Ροβέρτο και, δίνοντας τὸ χέρι του στὴ Μαργαρίτα, τῆς εἶπε βιαστικὰ, ὡς ἄνθρωπος πού τὸν περιμένουν:

— "Ερχομαι νὰ σοῦ ζητήσω συγγνώμην, ἐξαδέλφη μου. Θὰ σοῦ κάνω ἀπόψε μιὰ ἀπιστία...

'Ακούγοντας τὴ λέξι «ἀπιστία» ἡ Μαργαρίτα κοκκίνησε. 'Ὁ Στέφανος ὅμως ἐξακολούθησε:

— Εἶμαι ἀπόψε προσκαλεσμένος σ' ἕνα ἀποχαιρετιστήριο γεῦμα... Φεύγει ὁ καλὸς μου φίλος ὁ πλοίαρχος Ζεράρ γιὰ τὸ γῦρο τοῦ κόσμου. "Ἦθελα ν' ἀρνηθῶ, ἀλλὰ ἐκεῖνος ἐπέμεινε, λέγοντάς μου: «"Ελα!... "Ελα!...

'Η Μαργαρίτα ἐπισκέφθη τὴν κ. ντ' 'Εστινὸ

Ποιός ξέρει αν θα ξαναϊδωθούμε ποτέ πειά».

Ἡ Μαργαρίτα ξανάβρε τὴ φωνή της γιὰ νὰ πῆ :

— Θάρθῃς ἀργότερα;

— "Ὁχι, θάρθῶ αὐριο... Χαίρετε!... Μὲ περιμένουν!..."

Καὶ βγήκε ἔξω βιαστικά, ἀφήνοντας τὴν πόρτα ἀνοιχτή.

Ἡ Μαργαρίτα κι' ὁ Ροβέρτος ἀπόμειναν θαμπωμένοι ἀπὸ τὴν ἐμφάνισι αὐτῆ, ἀλλὰ ἡ ἐκπληξί τους εἶχε διαφορετικὴ αἰτία.

Βαθειὰ θλίψις ζωγραφιζόταν στὰ χαρακτηριστικὰ τοῦ Ροβέρτου. Τὰ μάτια του ἐξέφραζαν ἐγκάρδιο οἶκτο.

— Τὸ δυστυχημένο νέο! εἶπε ἀπὸ μέσα του.

— Γιατί τὸν λυπᾶσθε, ρώτησε ἡ Μαργαρίτα, τὴ στιγμή πού πηγαίνει νὰ διασκεδάσει;...

— "Α! πιστεύετε λοιπὸν καὶ σεῖς στὸ ἀποχαιρετιστήριο γεῦμα τοῦ πλοιάρχου;

— Βέβαια...

— Καὶ λέτε ὅτι τὸν ἀγαπᾶτε;... Δὲν εἶδατε πὼς ἦταν τρελλὸς ἀπὸ ἀπελπισία, τυφλὸς ἀπὸ ζήλεια κι' ὅτι σπαραζόταν ἡ καρδιά του;

— "Ὁχι, ἀπάντησε ἡ Μαργαρίτα μὲ ταραχὴ καὶ ντροπῆ.

— "Ἐ, καλὰ!... Ἐγώ, ὁ ὁποῖος δὲν τὸν ἀγαπῶ, ἀλλὰ πού ξέρω τί μπορεῖ νὰ ὑποφέρῃ ἓνας ἄνθρωπος πού ἀγαπᾶ, σὰς πληροφορῶ, ὅτι ὁ πλοίαρχος Ζεράρ εἶνε ἀνύπαρκτο πρόσωπο, ὅτι δὲν ἔχει νὰ κάνῃ ἀπολύτως τίποτε ἀπόψε κι' ὅτι θὰ κλειστῆ στὴν κάμαρή του κι' ἐκεῖ μόνος κι' ἀπελπισμένος, θὰ κάνῃ σχέδια εἴκοσι τοῦλάχιστον ἐπιστολῶν γιὰ σᾶς, πού ὅλες θ' ἀρχίζουν μὲ τίς λέξεις: «Σοῦ ξαναδίνω τὸ λόγο σου πίσω, Μαργαρίτα!...»

— "Ἄν εἶν' ἔτσι, εἶπε ἡ Μαργαρίτα, θὰ τοῦ γράψω ἐγὼ πρῶτῃ...

— Καλὰ!... Γράψτετὸ του... Αὐτὸ εἶνε τὸ καθήκον σας... Ἀλλὰ μὴ τοῦ γράψετε ὅτι τὸν ἀγαπᾶτε... Γιατί δὲν τὸν ἀγαπᾶτε...

Καὶ ὁ Ροβέρτος, ἀφοῦ φίλησε τὸ χέρι της, ἔφυγε.

Μόλις ἡ Μαργαρίτα ἔμεινε μόνη, χτύπησε ἓνα κουδούνι καὶ εἶπε στὸν ὑπηρέτη πού παρουσιάστηκε:

— Τρέξε στὸν κ. ντ' Ἀρζάκ καὶ παρακάλεσέ τον νὰ περᾶσῃ μιὰ στιγμή ἀπὸ δῶ πρὶν πάη στὸ γεῦμα. Θέλω νὰ τοῦ μιλήσω...

Ὁ ὑπηρέτης ἔφυγε βιαστικὸς.

Μόλις ἡ Μαργαρίτα ἔμεινε μόνη, ἄφησε τὴ λύπη της νὰ ξεσπάσῃ.

— Θεέ μου! φώναξε. Εἶν' ἀλήθεια... Τὸν ἀγαπῶ!... Τὸν ἀγαπῶ!... Τί θ' ἀπογίνω;

Ἐπειτα, συγκεντρώνοντας ὅλες τίς δυνάμεις της ἐπρόσθεσε:

— Ναι, τὸν ἀγαπῶ!... ἀλλὰ δὲν θέλω νὰ τὸν ἀγαπῶ!...

II

Ὁ ὑπηρέτης ξαναγύρισε σὲ λίγο. Δὲν εἶχε βρῆ κανέναν στὸ σπίτι τοῦ Στεφάνου. Τοῦ εἶπαν ἐκεῖ ὅτι ὁ κ. ντ' Ἀρζάκ βγήκε ἔξω κι' ὅτι δὲν θὰ γύριζε πρὶν ἀπὸ τὰ μεσάνυχτα.

Αὐτὸ ἔκανε τὴ Μαργαρίτα νὰ σκεφθῆ ὅτι ἡ ὑποθέσεις τοῦ Ροβέρτου ἦσαν ἀβάσιμες.

Ἀλλὰ πὼς νὰ περάσῃ μόνη της τὴ θραυὰ της; Φοβόταν τίς ἀναμνήσεις της τῆς ἡμέρας ἐκείνης...

Γιὰ νὰ διασκεδάσῃ λοιπὸν λίγο, κατέβηκε στὸ διαμέρισμα τῆς κ. ντ' Ἐστινὸ, ὅπου βρισκόταν συγκεντρωμένος ἀρκετὸς καλὸς κόσμος καὶ σχολίαζε τὰ κοσμικὰ νέα τῆς ἡμέρας.

Τὸ σπουδαιότερο θέμα συζητήσεως ἦταν ἡ ἀναχώρησις τῆς δούκισσας ντὲ Μπελλεγκάρντ, ἡ ὁποία εἶχε φύγει μόνη της γιὰ τὴν Ἰταλία, πρᾶγμα πού καθέναν τὸ σχολίαζε μὲ τὸ δικό του τρόπο. Ἡ δούκισσα — ἔλεγαν οἱ μὲν — εἶχε ἀνακαλύψει ὅτι ὁ Ροβέρτος τὴν ἀπατοῦσε κι' ὅτι, ἔπειτα ἀπὸ μιὰ τρομερὴ σκηνή, ἔφυγε μόνη της, ἀπαγορεύοντας σ' αὐτὸν νὰ τὴν ἀκολουθήσῃ.

Ἄλλοι πάλιν ἔλεγαν πὼς ὁ Ροβέρτος εἶχε ἀνακοινώσῃ στὴ δούκισσα ὅτι ἐπρόκειτο νὰ παντρευθῆ. Στὴν ἀρχὴ ἐκεῖνη ἔκλαψε πολὺ, ἀλλὰ ἔπειτα πῆρε τὸ πρᾶγμα καρτερικά.

— Αὐτὸ πού ξέρω, εἶπε ἡ κόρη τῆς κ. ντ' Ἐστινὸ, εἶνε ὅτι ἡ δούκισσα μιλάει γι' αὐτὸν μὲ τὴ μεγαλύτερη ἐκτίμησι, σὰν νὰ πρόκειται γιὰ τὸν καλύτερό της φίλο.

— Τότε, παρατήρησε κάποια κυρία, δὲν εἶνε καθόλου μαλ-λωμένοι, καὶ θὰ συναντηθοῦν ἴσως στὴ Γένουα ἢ στὴ Φλωρεντία...

— Μάλλωσαν φιλικὰ, εἶπε τότε κ' ἡ οἰκοδέσποινα χαμογελῶντας, καὶ δὲν θὰ ξαναϊδωθοῦν ποτέ πειά...

Καὶ κύτταξε τὴ Μαργαρίτα, τῆς ὁποίας ἡ ταραχὴ ἦταν ὀλοφάνερη.

— Ἀλλὰ, ἐπρόσθεσε μὲ προσποιητὴ ἀδιαφορία, ἐπειδὴ τὸ ζήτημα αὐτὸ δὲν ἐνδιαφέρει κανέναν ἀπὸ μᾶς, ἄς μιλήσουμε γιὰ τίποτε ἄλλο. Θὰ ἤθελα νὰ μοῦ ὑποδείξετε κανένα καινούργιο βιβλίο γιὰ νὰ περάσω μερικὲς ὥρες εὐχάριστες.

Καὶ ἄρχισαν νὰ μιλοῦν γιὰ φιλολογία.

Ἡ Μαργαρίτα δοκίμασε ν' ἀνακατευθῆ κι' αὐτὴ στὴ συζήτησι, ἀλλὰ ἦταν τόσο ταραγμένη ὥστε σὲ λίγο ἀναγκάστηκε νὰ σωπάσῃ...

Τὴ σπουδαία, εἶδησις! Ὁ Ροβέρτος εἶχε θυσιάσει τὴ δούκισσα πρὸς χάριν της!... Τὴν ἀγαποῦσε λοιπὸν;... Ὡ! ἡ σκέψις αὐτὴ τὴν ἔκανε τρελλὴ ἀπὸ τὴ χαρὰ της...

Ἡ κ. ντ' Ἀρζάκ, ἡ ὁποία πῆγε ἐκεῖνο τὸ βράδυ στὸ σπίτι τῆς κόρης της, ἔμαθε ὅτι βρισκόταν στῆς κ. ντ' Ἐστινὸ. Κατέβηκε κι' αὐτὴ λοιπὸν κάτω.

— Ποῦ εἶνε ὁ Στέφανος; τὴ ρώτησε μὲ σιγανὴ φωνή.

Ἡ Μαργαρίτα τῆς διηγήθηκε τὴν ἱστορία τοῦ γεύματος τοῦ πλοιάρχου Ζεράρ.

— Δὲν εἶνε δυνατόν, εἶπε ἡ κ. ντ' Ἀρζάκ. Ἐδῶ χωρὶς ἄλλο κρύβεται κάποιο μυστήριον. Τὸν εἶδες τὸν Στέφανο;... Αὐτὸς σοῦ εἶπε γιὰ τὸ γεῦμα τοῦ πλοιάρχου;

— Ναι, μητέρα... Ὁ ἴδιος μοῦ μίλησε σχετικῶς.

— Εἴσαστε μόνον;

— Ὁχι.

— Τότε θὰ νόμισε ὅτι ἔπρεπε νὰ σοῦ πῆ ψέματα;...

— Καὶ ποιὰ ἡ ἀνάγκη;

— "Α! παιδί μου, τί τὰ θέλεις; Ὅταν βρίσκεται κανεὶς στὴ θέσι του, εἶνε πολὺ δύσκολο νὰ λήθῃ τὴν ἀλήθεια.

Ἡ Μαργαρίτα κοκκίνισε κι' ἔμεινε σιωπηλὴ. Ἡ κυρία ντ' Ἀρζάκ πάλι κατάλαβε σιγά-σιγά τί εἶχε συμβῆ καὶ νόμισε πὼς εἶχε φτάσει πειὰ ἢ στιγμή γιὰ ν' ἀρχίσῃ νὰ

Ἐτρεμε καὶ δὲν μπορούσε νὰ κοιμηθῆ

κακολογῆ τὸ Ροβέρτο.

Ἄρχισε λοιπὸν νὰ λήθῃ ὅσα εἶχε μάθει γι' αὐτὸν. Σιγά-σιγά μάλιστα ἀνακατεύθηκαν καὶ ἄλλοι στὴ συζήτησι κ' ἔτσι μιλοῦσαν τώρα γιὰ τὸν κ. ντὲ λά Φρεσναί. Ἡ Μαργαρίτα ὡστόσο παρακολουθοῦσε τὴ συζήτησι ἐντελῶς ἀδιάφορη, πρᾶγμα πού ἔκανε τὴν κ. ντ' Ἐστινὸ νὰ σκεφθῆ: «Δὲν τὸν ἀγαπᾶ...»

Μὰ κ' ἡ ἴδια ἡ Μαργαρίτα τὸ ἴδιο περίπου σκεφτόταν: «Δὲν αἰσθάνομαι καμμιά λύπη, ἀκούγοντας νὰ τὸν κακολογοῦν... Ἄρα δὲν τὸν ἀγαπῶ!...» Καὶ χάρηκε γι' αὐτὸ μέσα στὰ βάθη τῆς καρδιάς της.

Καὶ τί ἀνοησίες δὲν ἔλεγαν εἰς θάρρος του!... Τόσο πού ἡ Μαργαρίτα εἶχε ἀρχίσῃ πειὰ νὰ διασκεδάσῃ μ' αὐτὸ τὸ κουτσομπολιό.

— Ἐσὺ, Μαργαρίτα, τὴ ρώτησε σὲ κάποια στιγμή ἡ κ. ντ' Ἐστινὸ, μένεις οὐδετέρα;... Πρέπει νὰ μᾶς πῆς ἂν πιστεύεις σ' αὐτὰ πού λέγονται ἐναντίον τοῦ κ. ντὲ λά Φρεσναί;

— Ἐγὼ νομίζω, εἶπε ἡ Μαργαρίτα συγκεντρώνοντας ὅλο τὸ θάρρος της γιὰ νὰ νικήσῃ καὶ νὰ κρύψῃ τὴν ταραχὴ της, νομίζω ὅτι ὁ κ. ντὲ λά Φρεσναί εἶνε ἓνας ἄμπερος καὶ ξεχωριστὸς ἄνθρωπος, κι' αὐτὸ φτάνει γιὰ νὰ ἐξηγηθοῦν ὅλες ἡ ἐναντίον του συκοφαντίες.

(Ἐκκολουθεῖ)